

Overwonnen verlangen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 939 6

1e druk 2017

© 2017, Marcel Beijer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto omslag: Suusfoto

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Overwonnen verlangen

Marcel Beijer

Ed † 1 januari 2014

Ed is mijn beste vriend met wie ik - na een paar glazen wijn - voortdurend plannen maakte om samen de absolute wereldvrede te bewerkstelligen. Toen ik hem in 2010 vertelde dat ik begonnen was met het schrijven van dit boek wilde hij het absoluut als eerste lezen. Het mocht niet zo zijn. Hij overleed op 1 januari, onwetend hoe cruciaal die datum in dit boek is. Daarmee raken fictie en werkelijkheid elkaar op een manier die ik vooraf nooit had kunnen vermoeden. Ik kan dit boek aan niemand anders opdragen, dan aan hem.

God, dat wil zeggen: de natuur

Spinoza (Ethica)

www.leesjegelukkig.nl

1 januari

Niemand was erbij toen de eerste dag van het nieuwe jaar voor mij begon. De slaapkamer was donker, naargeestig zwart. En zelfs het licht dat langs de zware gordijnen naar binnen glipte, was grauw.

De penetrante zwavellucht van het afgestoken vuurwerk sneed in mijn voorhoofd en maakte het beeld van algehele malaise compleet: dof hoofd, droge keel en dikke ogen.

11.17 uur.

Verdomme, ik had weer verloren van de alcohol. En waarom? De bubbeltjesdrank die Betty en Marius Clark op oudjaarsavond hadden geschonken was gewoon ruk. Ordinaire slobber-brut. Het etiket had ik herkend uit de reclamefolder van de buurtsupermarkt.

Natuurlijk had ik na al die glazen wijn om middernacht het volle champagneglas niet meer moeten aannemen. Ik reageer altijd slecht op mousserende wijn. Maar ja, traditie. Voor ik het wist, zag ik mezelf toosten op het nieuwe jaar. En ging het glas leeg. Net als het tweede glas en het derde. Ik was de tel kwijtgeraakt. Dat boeide me niet zo. Ik wilde vooral vergeten.

Het lukte niet meer om in bed te blijven liggen. Mijn hersenen waren ontwaakt en voerden een innerlijke strijd tussen spijt en woede. Dezelfde vernietigende strijd die ik me herinner uit mijn kindertijd. Het eeuwige schuldgevoel wanneer ik een foute beslissing had genomen. Of gewoon, wanneer ik belazerd was.

Door Heidi bijvoorbeeld, mijn *Best Friend Forever*. Ik ruilde met haar mijn roze lievelingspop tegen een cassettebandje van ABBA. In blind vertrouwen, uiteraard. Eenmaal thuis,

toen ik met bonzend hard wachtte op de eerste tonen van *Dancing Queen*, bleek het bandje versleten en volstrekt onbruikbaar. Het cassettedeck bracht alleen wat slepende klanken uit. Daarna liep het vast.

Klik.

Ik wilde eerst niet aanvaarden dat ik mijn eerste levensles geleerd had. Huilend was ik naar mijn vader gerend en ik had hem aan zijn hand meegetrokken naar mijn slaapkamer. In mijn andere hand hield ik zijn gereedschapskistje. Vader probeerde met een schroevendraaier het bandje uit de lade te wurmen. Maar de tape was volledig in het apparaat vastgelopen en het verfrommelde lint bleek onherstelbaar beschadigd.

Hij schudde zijn hoofd. Ik was dom geweest. Naïef. Waarom had Heidi dit gedaan?

De tranen waren van frustratie en pijn. De ruil kon niet meer ongedaan worden gemaakt. Mijn vader probeerde me te troosten. ‘Meisjes kunnen intens huilen’, had hij gezegd. ‘Maar nooit zo hartverscheurend als wanneer zij huilen van spijt.’

Ik wilde die januariochtend, alleen in de lits-jumeaux, opnieuw hartverscheurend huilen van woede, pijn en spijt.

Spijt van mijn huwelijk, spijt van mijn kinderen, spijt van het verantwoord moderne interieur dat altijd zoveel indruk maakte op de gasten. En spijt van de oudjaarsavond die nog na-bonsde in mijn kop.

Een regelrecht fiasco was het geweest. Het voelde of die avond symbool stond voor mijn leven tot aan dat moment.

Mijn ogen fixeerden zich op een stofnest in de hoek van de kamer. Na de zomervakantie had ik mezelf voorgenomen met de stofzuiger eens alle hoeken in het plafond mee te nemen. Het was er telkens bij ingeschoten. Ik had mezelf teleurgesteld. Wederom.

Wat was dat toch met 1 januari? Het begin van het nieuwe jaar. Welke sombere geest had bedacht om de start van een kalenderjaar, zwanger van nieuwe kansen, zo kort na de midwinternacht te laten beginnen? Waarom was er in de historie van de mensheid nooit iemand opgestaan die het wereldwijd verplicht stelde om het nieuwe jaar te laten beginnen op de eerste lentedag? Als de natuur – vrolijk en frisgroen – ontwaakt en de zon al voldoende kracht heeft om de aarde te verwarmen?

Maar bij wie gaat het hart sneller kloppen op 1 januari, als het koud en donker is?

De eerste van de twaalf kalendermaanden is tegelijk ook de meest sombere van het jaar. De lente geeft ons het diepe gezoem van bijen, dansend op zoek naar nectar boven de kleurrijke en zoet geurende hyacinten en tulpen. Zomeravonden kunnen zwoel en passioneel zijn en najaarsstormen zijn vol van karakter: ruw en woest. En de winter geeft een rode blos op je wangen bij een stevige wandeling in de vrieskou of door de sneeuw. Maar in mijn jeugd, en later ook in mijn huwelijk met Ron Stevens, waren de januari maanden niet anders geweest dan grijs en grauw.

Ron en ik hadden daarom vol overtuiging voor een lichte doorzonwoning gekozen, met grote tuindeuren die uitnodigend op het zuiden gericht waren. We wilden licht in ons leven, ons jonge geluk. Zelfs in februari was het in de Acacialaan al mogelijk om achter de dubbel geïsoleerde HR-ramen de eerste zonnestralen op de huid te voelen. Ik kon daar, tussen alle sleur en verplichtingen door, intens van genieten.

1 januari is een valse start. Januari is nep. Voor iemand die verlangt naar licht is januari een maand van overleven. Januari is de maand waarin de goede voornemens en de

hoopvolle uitdagingen mislukken. Wat zegt januari over het karakter van een jaar? Dat is in de allereerste maand nog niet te duiden. Dat inzicht vormt zich later.

1 januari is niets meer dan 31 december in de verlenging. Ieder kalenderjaar komt deze plastic dag niet soepeltjes, maar hortend en stotend op gang. Een wereldwijde offday, zeker voor iemand die moet afrekenen met een combinatie van vermoeidheid en te veel champagne. Of wat daarvoor doorgaat.

Ik haatte de sleur die aan de eerste kalenderdag gekoppeld is; de oersaai tradities van het Nieuwjaarsconcert met de Wiener Philharmoniker op televisie, gevolgd door het schansspringen vanuit Garmisch Partenkirchen.

Mijn God, schansspringen! In een wereld die bijna uit elkaar spat van fantastische uitdagingen zou het aantal liefhebbers van dit idiote tijdverdrijf toch op de vingers van één hand te tellen moeten zijn? Waarom verzamelt de hele mediawereld zich dan ieder jaar opnieuw in dit onooglijke dorpje om schansspringers naar beneden te zien vliegen? Waarom heb ik in mijn hersens opgeslagen dat Garmisch Partenkirchen de derde stopplaats is van de vierschansentournee? Welk nut dient dat? En waarom kan 99 procent van de wereldbevolking de namen van de overige drie plaatsen van die tournee niet opnoemen?

Het antwoord is niet moeilijk: omdat het op 2 januari geen hond meer interesseert. Dan is het echte leven weer begonnen. De kerstversiering wordt opgeborgen, de kerstboom afgevoerd. *Back to normal.*

Zelfs toen ik op mezelf ging wonen en dus niet meer de tradities van mijn ouders hoefde te volgen, lukte het me niet om van 1 januari een feestje maken. In Amerika, inwonend als au pair, was dat misschien nog wel te verklaren. In de

States kan niemand om *holiday season* heen. Maar eenmaal getrouwd met Ron sloeg de sleur ook al snel toe. Zeker toen Max en Ronald junior kwamen. Ik zag mezelf de vreselijke gewoontes herhalen die mijn ouders mij ook hadden opgedrongen. Dan zag ik hoe ik tijdens de kerstdagen ervoor zorgde dat er vier sneetjes van de kerststol overbleven. Precies zoals mijn moeder deed. Die werden dan in de vriezer bewaard tot het ontbijt op nieuwjaarsdag.

Zuinig, berekenend. Jaar in, jaar uit.

Ik had gewoon precies dezelfde sleur gecreëerd: na het ontbijt met het gezin naar beide opa's en oma's, waar met een vroege borrel de kater van de nacht ervoor werd weggedronken.

Niemand was erbij, die eerste januari van het jaar waarop alles in mijn leven veranderde. Ik nam me die ochtend voor om een andere afslag te nemen op het levenspad dat me zo gezapig naar de horizon leidde.

Dat kan worden uitgelegd als een goed voornemen. En ook dat is een jaarlijks terugkerend ritueel. Maar die keer wist ik het zeker: ik stond op een kruispunt. Ik had verloten van de alcohol, ik had spijt en een houten kop. Ik was aan mezelf verplicht om af te wijken van deze weg naar de horizon die dag na dag, jaar na jaar, dichterbij kwam. Zo voorspelbaar, zo levenloos eigenlijk. Ook al was deze 1 januari precies zo'n 1 januari als al die jaren daarvoor en voelde ik om mij heen een deprimerend aura van grijze, zwarte en grauwe tinten.

Ik slofte slaapdronken over de donkere overloop naar de badkamer en stootte mijn voet gemeen tegen de plastic brandweerwagen van Max en Ronald junior. Grappig, hoe zo'n klein detail je bijblijft. Vloekend knipte ik het licht aan.

De brandweerwagen bleek een uitstekende punt van een chaotische berg speelgoed, wasgoed en gestapelde dozen, afkomstig van Ron zijn werk. Als ik verdomme niets aan het huishouden deed, dan gebeurde er nooit iets. Strijken, stofzuigen, bedden opmaken: het kwam altijd allemaal op mijn bordje terecht en het werd vanzelfsprekend gevonden. Niemand in het gezin scheen zich daar ook maar enigszins om te bekommeren.

Misschien was die schop tegen het speelgoed wel de eyeopener, of anders was dat toch wel de beautycase die op de rand van het ligbad stond, omringd door de poedertjes en zalfjes die vrouwen van boven de veertig nodig hebben om de lente van het leven zo lang mogelijk te rekken. Die beautycase vertelde het verhaal van de voorbije oudjaarsavond. Hoe ik in de vooravond een poging ondernam om mezelf mooier voor te doen dan ik me voelde, mooier dan ik was.

Ik was geen heilig boontje, ik was ... Tja, wat was ik? Ik was gewoon opgewonden. En gefrustreerd.

Gefrustreerd over Marius Clark. Een 22-jarige bouwvakker met het lichaam van een god. In alles de tegenpool van de pragmatische en uitgezakte Ron. Marius was een opzichtige macho die zijn lichaam drie keer per week in vorm hield op de sportschool. Hij deed aan een mysterieuze vechtkunst, waarvan ik nu weet dat het tai chi is.

Hij was zo'n jonge man van de nieuwe generatie. Het type dat zijn lichaam goed verzorgt. Zelfs de kapper werd tweewekelijks bezocht. Heimelijk benijdde ik Marius om zijn zelfverzekerde en onbezorgde houding. Ik was jaloers op zijn levensstijl waarbij hij ieder weekend in het uitgaansleven zijn lichaam gebruikte als lokaas. Ontelbare keren had ik hem op zaterdagnacht, of eigenlijk zondagochtend, de straat horen inrijden met zijn auto. In de naïeve hoop dat we samen ...

Ach, een lekker ding, die Marius. Iemand van wie een 43-jarige gefrustreerde buurvrouw normaal gesproken alleen maar kan dromen.

Maar bij Marius lag dat toch wel anders. Hij vond het leuk om te flirten en deed dat ook bij mij. Zelfs naar mij. Ik dacht dat hij er een genoeg in schepte om daarmee mijn hoofd op hol te brengen. Nou, dan slaagde hij voortreffelijk in die opzet. Ik smolt weg als hij een compliment maakte over mijn uiterlijk. 'Je ziet er lekker uit, Jessi.'

Lekker. Zoiets had Ron nog nooit tegen me gezegd, zelfs niet toen we verkering kregen. Ach, hij vond me mooi, fascinerend ook. Ik zag er destijds ook goed uit. Had nooit te klagen over aandacht van jongens. In Amerika kon ik de *high school boys* uitkiezen. Ik leerde er het spel van verleiden, wond de aanbidders om mijn vinger en duwde ze net zo makkelijk weer weg. Heerlijk.

Zelfs toen ik moeder werd, had ik over mannelijke aandacht niet te klagen. Ik lette nog steeds op mijn uiterlijk, niet in de mate zoals Marius dat deed, maar ik wilde er wel goed uit blijven zien. In alles voorkomen dat ik in de maalstroom van de sleur terecht zou komen. Ik ging nooit onverzorgd de straat op, lette op mijn voeding en gaf me twee keer per week over aan het roeiapparaat op zolder. Niemand geloofde dat ik de veertig gepasseerd was. Dus waarom zou ik Marius niet kunnen verleiden, ook al was hij twintig jaar jonger?

Ik speelde het spel van 'aantrekken en afstoten' ook met hem. Dan vroeg ik bijvoorbeeld plagerig of hij een beginnend buikje kreeg. Hij wist ook wel dat hij een adembenemend six pack had, maar het stak hem. Dan vroeg hij een paar maanden later of ik het verschil merkte. Bleek hij maandenlang zijn buikspieren extra getraind te hebben. Ook stuurde ik hem op vrijdagavond een keer een app'je of hij even bij zijn

‘onhandige buurvrouw’ langs wilde komen om een fles wijn open te maken. Ik deed net of het mij als vrouw niet lukte. Ron was nog op zijn werk en de kinderen lagen al veilig op bed. Ik had een sexy niemendalletje aangetrokken. Stoere Marius stond direct voor mijn deur. Zijn ogen vielen bijna uit hun kassen. Toen de fles ontkurkt was, vroeg ik of hij die avond plannen had. Nou, dat had hij niet. Marius liet onverbloemd weten dat hij alle tijd van de wereld had. Zijn blik verdween telkens verlekkerd mijn décolleté in. ‘Fijne avond dan verder nog’, antwoordde ik. ‘Ik krijg zo ook gezellig bezoek van een vriendin.’

Ach, je had hem moeten zien afdruipen.

Natuurlijk kreeg ik geen vriendin op visite. Maar dat was nu eenmaal ons spel. En opgewonden mannen zijn een makkelijke prooi. Weken later liet hij zich ontvallen dat hij die avond helemaal niemand meer mijn huis had zien binnengaan.

Andersom plaagde hij me met mijn borsten. Of ik een push-up-bh droeg. Zou hij echt niet geweten hebben dat die stevige borsten puur natuur waren? Of deed hij maar alsof? In ieder geval stond ik op zo’n moment dan ook met mijn mond vol tanden. Een player, net als ik.

Eigenlijk was dat verleidingsspel ook een sleur met vaste regels. Als Marius ’s middags thuiskwam van de bouwplaats deed hij vaak al de openingszet. Ik hoorde aan de dreunende bassen van de muziekinstallatie dat zijn auto de straat in kwam rijden. Ik liep dan snel naar de keuken aan de voorkant van het huis, die uitkijkt op de straat. Ik veinsde dat ik aan het werk was: theewater opzetten, boontjes doppen. Dat werk. Marius hing dan meestal overdreven nonchalant met zijn arm uit het raampje van zijn felrode Opel Mantra, wierp steevast een blik naar mij en stak dan even nonchalant zijn

hand op. *The cool guy*. Soms gaf hij een kushandje met zo'n veelbetekenende knipoog. Tegen een veertiger ...

Toch was zo'n simpele flirt in die dagen voldoende om mijn grijze leven een beetje kleur te geven.

Later werd dat anders. Ik raakte geobsedeerd door Marius en begon de controle over het spel te verliezen. Ik was me ervan bewust, maar liet het toch gebeuren. Het was sterker dan ik. Ik merkte dat het me opwond wanneer Ron mopperde over de harde muziek uit de auto van Marius. 'A-sociaal', vond hij het. Ik stemde daar dan voor de vorm wat mompelend mee in maar keek ondertussen met bonkend hart hoe mijn buurjongen uitstapte en de autosleutels suggestief in zijn broekzak liet glijden. Marius was mijn droom geworden. Een bereikbare droom, in mijn ogen.

We waren in die zomer al eens heel dicht bij seksueel contact geweest. Marius zat in zijn boxershorts en hemd naast me op de schommelbank in onze achtertuin. Ik raakte tijdens het gesprek af en toe opzettelijk zijn blote dijbeen aan. Vooral bij intieme woorden. Het wond hem op. Ik had gemerkt hoe hij steeds dichterbij me aan kroop en me begon te verleiden met complimentjes. De opgebouwde spanning werd wreed onderbroken toen de kinderen joelend thuis kwamen van hun vriendjes verderop in de straat. Etenstijd.

Er was geen keuze. Dat weten alle moeders.

Die jaarwisseling had mijn verlangen het gewonnen van de rede. Ik wilde absoluut een keer met Marius naar bed. De laatste maanden was ons huwelijk verworden tot een broerzus-relatie. In geen tijden hadden we seks gehad. En we bespraken de mogelijkheid van een scheiding. Maar door het overlijden van mijn vader hadden we de boel niet op de spits willen drijven, ook om de kinderen te beschermen. Ze wa-

ren pas acht en vijf. Maar twaalf maanden lang had de relatie gewankeld als een kaartenhuis.

Marius was in mijn fantasieën komen wonen, waar Ron steeds nadrukkelijker uit verdween. Hij leefde al jaren vooral voor zijn werk en bleef soms dagen achterelkaar ook in de avonduren overwerken op kantoor. Er bleef weinig tijd over voor het gezin. Toen Betty Clark begin december een aantal burens uit de straat uitnodigde om oudjaarsavond bij haar en Marius te vieren, bedacht ik een listig scenario om mijn droom te verwezenlijken. Ik boekte voor Ron en de kinderen een stadstrip voor drie personen naar Kopenhagen. Ron zou daarmee uitgebreid de kans krijgen om de banden met zijn zoons weer een beetje aan te halen. Bijkomend voordeel was dat ze in Denemarken ver genoeg van huis zouden zijn zodat ik ongestoord mijn plan uit kon voeren.

Noem het achterbaks, noem het fout. Maar ik wilde me één moment bevrijden van die allesvernietigende sleur. Ik wilde die jaarwisseling één keer volledig losbreken van dat beklemmende fatsoen en ongeremd de teugels laten vieren. Ik vond dat ik het verdiend had om één weekendje geen moeder te zijn, maar Jessi Peters: een mooie vrouw die een droom in vervulling wilde laten gaan. Eén avondje maar. Eén nacht tussen de lakens met Marius. Ik voelde dat de tijd rijp was. Net als die zomeravond op de schommelbank zou ik Marius die avond zo kunnen bespelen dat hij bijna willoos zou toehappen. En deze oudjaarsavond was dan helemaal niemand thuis aanwezig die roet in het eten kon gooien.

Marius was inderdaad als een marionet. Met een paar glaasjes rosé achter de kiezen was ik moedig genoeg om de

touwtjes te bedienen. In de volle woonkamer hapte Marius voorspelbaar op mijn dubbelzinnige woordspelingen. Net als ik was ook hij in de vooravond al licht aangeschoten en er waren, naarmate het nieuwe jaar dichterbij kwam, nog maar weinig remmingen. We hadden alleen maar aandacht voor elkaar en zochten opzichtig lichamelijk contact. Na het knallen van de kurken zoende Marius me vol op de mond. En later die nacht schuifelden we samen op *Happy New Year*. ABBA. Hoe toevallig. Hij had zijn sterke hand op mijn billen gelegd, ik gaf hem stiekem kleine kusjes in zijn nek en drukte hem dicht tegen me aan.

Daarna ging het mis. De combinatie van de vele hapjes, de glazen rosé en de goedkope brut viel verkeerd. Ik vond mezelf uitgeteld terug op de bank, onderuitgezakt en miselijk. De huiskamer was leeg. Alleen Betty Clark was nog aanwezig. Ze had zich al gekleed voor de nacht en keek me hoofdschuddend aan. Op de achtergrond hoorde ik vaag het geluid van een brommende afwasmachine. Betty duwde mijn jas in mijn handen en begeleidde me naar mijn eigen voordeur. Ik had het gevoel dat ik moest braken. Hoe ik uiteindelijk mijn bed in gekomen was, kon ik me niet meer herinneren.

De leegte herinner ik me dus wel, op 1 januari. Met een pijnlijke teen van de botsing met de brandweerwagen vervloekte ik mijn leven en de drank.

Wat een deceptie. Wat een gemiste kans. Spijt.

Natuurlijk had ik dankzij de drank de moed gehad om Marius te versieren. Maar ik had weer eens geen maat kunnen houden. Er kwam nog een derde, vierde, vijfde glaasje rosé. En toen de brut. En daarna alles door elkaar tot het onvermijdelijke *point of no return*. Dat grensgebied waarbij je jezelf nog met dubbele tong hoort praten, alsof je door de ogen

van iemand anders kijkt. En toch weer het volgende glas vol laat schenken, verbitterd over je eigen nederlaag waarvan je weet dat die onafwendbaar is.

Zelfs de verzachtende warmte van de douche deed mijn stemming niet omslaan. Ik verborg mijn hoofd in mijn handen en schommelde zachtjes van links naar rechts onder de warme waterstraal. Ik merkte hoe de melodie van *Happy New Year* zich opnieuw in mijn hoofd had genesteld. Toen, zomaar uit het niets, kwamen de tranen. Slap en lusteloos voelde ik me. Mijn benen trilden. De druk op mijn schouders werd zo zwaar dat ik door mijn knieën zakte en huilend op de douchevloer ineem zeeg. Het water uit de douchekop kletterde hard op mijn hoofd en spoelde mijn bittere tranen door het afvoerputje.

Ik moet daar zeker een kwartier hebben gelegen voordat ik weer de kracht had om de cabine uit te stappen.

Mijn naakte lichaam in de spiegel was mooier dan ik. Mijn God: jezelf observeren in een half beslagen spiegel ... hoe cliché wilde ik het hebben?

Natuurlijk waren er rimpels en vetrolletjes en herkende ik de borsten van een moeder. Maar ze waren nog stevig en rond. Ik was een aantrekkelijke vrouw, zeker vergeleken met de andere moeders op het schoolplein. Bijna al hun mannen bekeken me altijd van top tot teen. En ik ... ik wilde alleen maar gelukkig zijn en het leven weer als frisse uitdaging zien.

Een kruispunt. Als het nieuwe jaar dan toch ergens goed voor moest zijn, dan moest ik beginnen met goede voornemens. Beginnen met een oer cliché dus. Ik nam me voor om lid te worden van een sportschool, dezelfde school als Marius bezocht. Slim – zo vergrootte ik het aantal mogelijke